

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

28. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

16. ČERVENCE 2017

Z obsahu:

**Svatí, svědkové
a průvodci naděje**

Katecheze Svätého otce
při generální audienci
21. června 2017, náměstí
Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

**Svatý Lev IV.
Libor Rösner**
- strana 4 -

**Buďte dokonalí
jako váš Otec**
P. Silvestr M. Braitó OP
- strana 5 -

**Vyhraná svatost -
Hermann Cohen**
Maria Zboralská
- strana 7 -

**Kardinál Stella: Kněz
na vlastní kůži prožívá
evangelijní logiku**
- strana 8 -

**Suma o darech
svätého Josefa (76)**
- strana 9 -

**Protestantská
reformace (3)**
Grzegorz Kucharczyk
- strana 10 -

**Kardinál Sarah:
Nemůžeme být
milosrdnější než Ježíš**
- strana 13 -

*„Život z Boha a z jeho tajemství musí se stát naším nejvlastnějším,
prvním životem, kolem něho se musí soustředit naše snaha.“*

(P. Silvestr M. Braitó OP)

Svatí, svědkové a průvodci naděje (Žid 11,40-12,2a)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci

21. června 2017, náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V den našeho křtu zněly invokace ke svatým o přimluvu za nás. Mnozí z nás byli v té chvíli dětmi, které přinesli na rukou jejich rodiče. Těsně před pomazáním olejem katechumenů, symbolem Boží síly v boji proti zlu, vyzval kněz celé shromáždění, aby v modlitbě za ty, kteří měli přijmout křest, prosilo svaté o přimluvu. To bylo poprvé, kdy nám v našem životě byl darován tento doprovod „starších“ bratří a sester – svatých –, kteří již prošli stejnou cestou jako my, zakusili stejné námahy jako my a žijí navždy v Boží náruči. List Židům označuje ten-

to doprovod za „nesmírné množství těch, kteří se na nás dívají“ (12,1). Svati tak tvoří množství svědků.

Křesťané v boji proti zlu nezoufají. Křesťanství pěstuje *nezhoditelnou důvěru*, nevěří, že záporné a rozkladné síly mohou převládnout. Poslední slovo o dějinách člověka není nenávisť, není smrt, není válka. V každém životním okamžiku nám pomáhá Boží ruka a také diskrétní přítomnost všech věřících, kteří „nás předešli se znamením víry“ (*Římský kánon*). Jejich existence nám především říká, že křesťanský život není nedosažitelný ideál. A zároveň nás utěšuje. Nejsme

sami. Církev je tvořena bezpočtem čas- to anonymních bratří, kteří nás předešli a skrze Ducha Svatého mají účast na životních peripetiích těch, kteří dosud žijí zde na zemi.

Náš křesťanský život je provázen vyzváním svatých nejenom při křtu. Když snoubenci zasvěcují svoji lásku ve svátosti manželství, je pro ně – jakožto pár – opět vyzvána přimluva svatých. Pro oba mladé, kteří se vydávají na cestu manželského života, je tato invokace zdrojem důvěry. Kdo miluje doopravdy, má touhu i odvahy říci „navždy“, ale ví, že potřebuje

Pokračování na str. 13

Ne já, ale Bůh... Kdo vědomě usiluje o svatost a spásu své duše, musí si dávat velký pozor na to, aby se nesoustředil v duchovním životě především na sebe, nýbrž na Boha. (str. 5-6) Ačkoli Ježíš vyzývá, abychom byli dokonalí, jako je dokonalý jeho Otec (srov. Mt 5,48), nejde na prvním místě jen o dosažení naší vlastní dokonalosti, nýbrž aby byl Bůh Otec oslaven námi podobně, jako je oslaven sám sebou. A co může být krásnějšího, prospěšnějšího pro spásu duše, více misijního, než aby Bůh byl oslaven v člověku? Je to pozoruhodný důkaz Boží lásky, že ačkoli byl dostatečně oslaven v Ježíši Kristu, žádá i na člověku, aby se stal chrámem Boží lásky, jehož dveře jsou otevřeny dokořán a skrze něž vyzařuje světlo Boží dokonalosti. Chápeme zodpovědnost, jakou vůči Boží otcovské lásce má každý, kdo se chce nazývat Božím dítětem? Je v moci našeho svobodného lidského rozhodování, abychom se snažili na své duchovní cestě hledat především Trojjediného Boha a umenšovat sebe. Kdo jde cestou nacházení sebe, musí dojít až k svému původu, a ten – jak známo – pochází od Boha, našeho Stvořitele. A takové hledání je spolehlivou cestou nejen k oslavě Boží, ale i k dosažení své osobní spásy.

Editorial

Že egoismus zaměřený na vlastní potěšení nepřináší v konečném důsledku pravé štěstí a naplnění svého „já“, spatřujeme i v životním osudu karmelitána Hermanna Cohena, jehož cesta do Boží náruče byla lemována mnoha slepými uličkami. (str. 7-8) Nakonec dosáhl mystického nazírání Nejsvětější svátosti a vybízel k časté adoraci Ježíše ukrytého v Hostii. Dnešní neděli, která v církevním kalendáři překrývá oslavy Panny Marie Karmelské, se tedy můžeme na počátku týdne spolu s tímto karmelitánem zahledět aspoň na chvíli do svého nitra, provést krátkou inventuru a položit si otázku: Jsem ve svém duchovním životě zaměřený na Boha, nebo jen egoisticky na sebe a svoji dokonalost? Panna Maria nechť nám pomůže odhalit pravou skutečnost a ukáže nám správný směr našeho duchovního úsilí!

Pýcha (egoismus) předchází pád. O pravdivosti tohoto přísloví se přesvědčujeme při úvahách o protestantské reformaci. (str. 10-12) Odmítnutí katolického pojetí svátosti není ničím jiným, než odmítnutím Bohem nabí-

zené pomoci na cestě ke spáse; čili je jednoznačným vyjádřením lidské soběstačnosti a touhy zařadit se podle sebe, bez ohledu na Boží stvořitelství záměr a dokonalost, od níž se vše lidské odvozuje. Je to varování i pro každého z nás, abychom nepodceňovali osobní duchovní reflexi s výhledem na obraz Boží, k němuž jsme stvořeni, a nikoliv s pohledem do zrcadla vlastní dokonalosti a svého potěšení.

Zcela opačným příkladem je svatý papež Lev IV. (str. 4-5) Jeho pro někoho snad až strohá věrnost Božím prikázáním, jejich obrana a podpora všeho, co přivádí srdce člověka blíže k Bohu, se může na první pohled zdát jako nepřirozená. Leč, jak ukazují dějiny církve, bez výzbroje pevné víry a modlitby nelze obstát v boji o spásu věčnou. Mějme toto stále na paměti v úsilí na vlastní cestě a prosme také svatou Marii Magdalénu (památky 22. července), aby nám vyprosila u Boha milost poznání vlastní nedostatečnosti a slabosti, ať u nás vítězí pokora, a nikoliv pýcha. Kež jsme uchráněni všech závažných duchovních pádů! Ať také naše nebeská Matka Panna Maria je nám v tom věrnou Pomocnicí!

Daniel Dehner

Nedej se odradit návalem, který se dnes vytvořil kolem Ježíše. Tvůj Pán je vynalézavý. Udělá si z loďky kazatelnu, odrazí od břehu, aby ho všichni mohli slyšet. Bude k nim promlouvat, i když ví, že je málo těch, kteří mu budou opravdu naslouchat.

Proto dříve než se posadíš na břehu jezera, připrav se lépe než jindy. Odevšad tě zaplavuje množství informací a prázdných slov. Tvoje duše se už podvědomě brání tomuto přívalu, který ji přímo zavaluje. Ale tady nepůjde jen o slova nebo informace. To, s čím tvůj Pán přichází, je zcela jiného druhu.

Bůh posílá k nám své věčné Slovo, aby zjevil světu sám sebe. Počítá i s tebou jako s jedním z vážných posluchačů. Pozval tě k sobě, aby tě uprostřed i tak početného zástupu oslovil zcela osobně, protože má s tebou dalekosáhlé plány. Chtěl by tě zasvětit do tajemství, jak se můžeš stát Boží zahradou, kde by jeho setba rostla, kvetla a množila se, aby zde mohla dozrávat pro stůl, který má být bohatě prostřen i pro jiné, kteří hladoví po pravdě. Aby tě zapojil do svého odvěkého plánu, chce ti náhorně ukázat, jak snadno dochází k tomu, že jeho nejvzácnější dary přijdou nazmar.

Především je tu jeho a tvůj nepřítel, který vůbec nemá zájem na tom, aby Boží setba vzešla. Číhá na každou příležitost, aby tě o ni připravil. Dáváš mu k tomu snadnou příležitost, jestliže se tvé srdce stane neoploceným korzem, kam může volně vstupovat kdokoliv a cokoliv. Těžko pak rozpoznáš Boží setbu. Okouzlen vtíravými cetkami a halasnou prázdnotou, necháš se snadno připravit o to skutečně cenné, vzácné a jedinečné, co chtěl do tebe zasít nebeský Rozséváč.

Drahocenná setba, s jejíž úrodou v zahradě tvé duše Ježíš počítá, nevystačí s pouhým citovým vzplanutím a pomíjivou náladou. Nespoléhej na pocit radosti, který někdy provází její první přijetí. Víš přece z vlastní zkušenosti, že květina, na kterou bys zapomněl pro první potíže, které ti přijdou do cesty, nenávratně uvadne a zhyne.

Boží semeno může klíčit jen v prostředí pravé svobody. Srdce připoutané k majetku a věcem tohoto světa, které se upíná k lákavým vidinám bohatství a pohodlí, přirovnává Pán k roli zarostlé bodláčím. Ostatný a neodbytný plevel tu bují s neobyčejnou drzostí rychle a nekontrolova-

Boží setba

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Ten Zlý vyrve, co bylo zaseto.

ně a dokáže pak nelitostně udusit všechno ušlechtilé a krásné. UVědom si, že ve stejně dusném a trnitém zajetí se tak nakonec ocitá nejen útlá sazenice Božího daru, ale i tvé vlastní já.

Pro každého, kdo si alespoň jednou zasadil nějaké semínko a pak čekal, zda se ujme, vzklíčí a vzroste, by mělo být prosté Ježíšovo přirovnání dostatečně výmluvné. A přece si Pán stěžuje, že je kolem mnoho posluchačů, kteří poslouchají, ale neslyší. Jejich srdce je uzavřeno samo do sebe, *obrostlo tukem* blahobytného pohodlí a zlenivělé netečnosti. Není to smutné být Ježíši tak blízko, a nakonec odejít s prázdnou? Co by za to byli dali mnozí jiní, kterým se nedostalo té milosti, aby k nim zaznělo tak bezprostředně *slovo z jeho úst!*

Zamysli se tedy a neodcházej s těmi, kteří nepochopili, ale využij příležitosti přiblížit se důvěrně k Pánu, který osaměl se svými nejvěrnějšími. Ať už je tvá zahrada v jakémkoliv stavu, pro tuto chvíli je pro tebe nejdůležitější, zda jsi připraven nabídnout ji ochotně Rozséváči takovou, jaká je, nebo ji raději necháš ležet ladem.

Neboj se zpřístupnit mu zcela své srdce. *On je navštíví, zahrne hojností, učiní bohatým.* Záhy se přesvědčíš, jak velice mu záleží na tom, aby mohl *zavlažit brázdy, zkyprít hroudu, učinit ji vláčnou, požehnat tomu, co v něm raší.* Snad tě jeho láska a péče přesvědčí, že semě jeho slova má nekonečně větší cenu než všechno to, co tě dosud tak zajímalo, rozptylovalo, probouzelo tvoji žádostivost a spoutávalo tvoji svobodu. Začneš-li s Ježíšem opravdu spolupracovat, slibuje ti stonásobný užitek. To není nadsázka. Znamená to, že to dobro, které z Ježíšovy setby vzejde, může posloužit ještě i mnoha jiným. Máš tak před sebou perspektivu mnohanásobné radosti, jejíž konec dokonce nejsi schopni dohlédnout.

Jestliže tě taková spolupráce s Rozséváčem láká, popros jej, aby ti nadále pomáhal vyvarovat se všech těch chybných kroků, které ti doposud tolikrát zmařily vyhlídky na slibně začínající úrodu.

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 55,10–11

Toto praví Hospodin: „Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svlažuje zemi a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdařuje semenem rozséváče a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyjde z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal.“

2. čtení – Řím 8,18–23

Bratři! Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás. Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podroběno nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí. Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř nařikáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupění našeho těla.

Evangelium – Mt 13,1–23

Ježíš vyšel z domu a sedl si u moře. Tu se u něho shromáždilo velké množství lidu. Proto vstoupil na loď a posadil se. Celý ten zástup stál na břehu. A mluvil k nim mnoho v podobenstvích: „Jeden rozséváč vyšel rozsévat. A jak rozséval, padla některá (zrna) na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prsti; hned sice vzklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, takže uschla, protože nezapustila kořeny. Jiná zrna zase padla do trní; trní vzešlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobný, jiná šedesátinásobný, jiná třicetinásobný. Kdo má uši k slyšení, slyš!“ Učedníci přistoupili k Ježíšovi a zeptali se: „Proč k nim mluvíš v podobenstvích?“ On odpověděl: „Vám je dáno znát tajemství nebeského království, ale jim to dáno není. Kdo má, tomu bude dáno a bude mít nadbytek. Ale kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. Proto

Dokončení na str. 9

Svatý Lev IV.

V pořadí 103. papež nosil jméno Lev. Shodně se jmenovali už tři jeho předchůdci a stejně jako oni ověnil toto jméno přídomek „svatý“. Do dějin tak vešel jako svatý Lev IV., jako Lev, jenž věrně sloužil Beránkovi.

Jak už to u světců z dávných dob bývá, nevíme, kdy se narodil. Sice se udává rok 790, nicméně jde spíše o dohady. Víme bezpečně jen to, že byl synem římského občana langobardského původu Radoalda. (Langobardi byli západogermánský kmen ovládající sever dnešní Itálie až do doby, než je Karel Veliký koncem 8. století silou začlenil do své říše. Jejich název pochází z latinského „longa barba“, tj. „dlouhá brada“, protože na rozdíl od Římanů se neholili a nosili dlouhé vousy.)

Budoucímu papeži se dostalo vzdělání v benediktinském klášteře sv. Martina stojícím nedaleko Svatopetrské baziliky. O jeho intelektu i příkladné zbožnosti se začalo postupem času vypravovat i za zdmi kláštera, proto jej papež Řehoř IV. vysvětil na podjáhna a povolal ke svému dvoru. Řehořův nástupce Sergius II. mu pak udělil kardinálský purpur a správu kostela Quattro Coronati, tj. Čtyř korunovaných na Coeliu.

Benediktinská výchova byla na jeho působení v této nové roli znát – byl mravně bezúhonný, zbožný a velice štedrý k římské chudině. Těšil se všeobecné vážnosti, proto nikoho nepřekvapilo, že když zkraje roku 847 skončil Sergius II., byl za jeho nástupce jednomyslně zvolen právě tento bývalý benediktin od sv. Martina. Přestože se volbě vzpíral, kardinálové ho proti jeho vůli donesli slavnostně na svých ramenou do lateránského Patriarchia, tj. sídla papežů, kde mu jako novému zástupci Krista na zemi vzdávali dle tehdejšího zvyku hold líbáním nohy.

Jedna věc ovšem byla volba, druhá věc samotný akt svěcení. Nepsaný úzus oněch časů velel volitelům počkat na schválení volby císařem Římské říše. Jak velmi si nejvyšší světský vládce, v tomto případě Lothar, na tomto svém právu zakládá, svědčily události spjaté s vysvěcením Sergia II., jež proběhlo bez čekání na jeho vyjádření. Lothar tehdy vyslal do Říma početné ozbrojené oddíly vedené svým synem Ludvíkem a jen smířlivý postoj

Sergia II., očividně si nečinícího žádné nároky na zasahování do císařských pravomocí, jej uchlácholil.

V případě Lvově však hrozilo ještě jiné, mnohem větší nebezpečí než „jen“ nesoulad mezi církevní a světskou mocí, nebezpečí přímo existenční. Možnost, že mohamedánská dynastie Aghlabidů (či Saracéni, jak se muslimům tehdy všeobecně říkalo) opět co nevidět zaútočí na Věčné město, se každým okamžikem stávala reálnější. Římané s nimi měli čerstvou zkušenost. V roce 846 řádili v jeho ulicích tak, že dokonce odvezli vrata ze Svatopetrského chrámu. Křesťanský svět tedy potřeboval – nejenom kvůli tomu – svou viditelnou hlavu jako sůl. Kardinálové proto příliš neotáleli, a když od Lothara žádná odpověď nepřicházela, 10. dubna Lva vysvětili. Na Petřův stolec usedl muž, jenž jako by svými činy chtěl dokázat, že nenosí jméno Lev nadarmo...

Papež Lev IV., detail fresky z 9. stol., bazilika sv. Klementa v Římě

Zkáza města z rukou Saracénů nebyla jedinou hrozbou, s níž se musel v pořadí 103. pontifik po svém zvolení potýkat. Řím zachvátil obrovský požár, který zcela zničil saskou čtvrt pod Vatikánem, plameny dokonce sežehly i předsín před Svatopetrským chrámem. Ten prý uchránil sám papež Lev IV., který, nedbaje nebezpečí, vyšel vstříc k postupujícímu ohni a znamením kříže jej zastavil. Možná jde jen o legendu, každopádně holou pravdou je už počínání Lva IV. při uchránění Věčného města před požárem saracénským. Díky nezměrnému diplomatickému úsilí se mu tváří v tvář smrtelnému ohrožení podařilo vytvořit spojenecký obranný svazek Říma s městy Neapol, Amalphi a Gaeta – svého druhu první podobný spojenecký svazek v dějinách křesťanského světa. Šlo vlastně o jakýsi precedens k situaci, jež se poté opakovala ještě mnohokrát a kulminovala ve slavné bitvě u Lepanta v roce 1571. I tady, tj. v námořní bitvě u Ostie roku 849, provázela křesťanské loďstvo sborová modlitba křesťanů napříč celými Apeninami a i tady sehrálo významnou roli počasí – velká bouře způsobila v řadách saracénských agresorů velikou zkázu, velkou část jejich lodí potopila, další zahnila na skalnatá pobřeží Tyrhénského moře, kde ztroskotaly. Šlo o první vítězství nad Saracény, jež neneslo podpis Byzantinců či Franků.

Hrozba dalšího vpádu však nepřestala být aktuální, proto se na Lvův popud pokračovalo ve výstavbě fortifikací kolem Svatopetrského chrámu (započata roku 848). Vědělo se moc dobře, že neopevněná svatyně bude v případě dalšího útoku hord válečniců pod vlajkou půlměsíce opětovně hlavním cílem jejich rejdů. Lev osobně na stavitelské práce dohlížel a v roce 852 mohl v čele procesí vyjít v čele kardinálů a biskupů jako všichni ostatní bosky a s hlavou posypanou popelem, aby masivní, 10 metrů vysoké hradby vykropil svěcenou vodou. Opevněná čtvrt dostala jméno po svém zakladateli – *Leonium*.

S budováním však tento agilní papež ani poté neustal. Naopak. Díky němu povstalo v Římě několik nových kostelů, další přebudoval a ještě další bohatě vybavil. Zejména ten ústřední – chrám sv. Petra obdařil úchvatnými elementy. Například

Bud'te dokonalí jako váš Otec

jeho hlavní oltář pokryl ryzím zlatem a diamanty a obdařil jej masivním zlatým křížem, kněžím nechal vyrobit nádherná, zlatem protkaná bohoslužebná roucha. To vše ke slávě Boží, nikoliv pro lacinou manýru. A ještě mu zbylo dost peněz, aby jimi pravidelně častoval lid Boží...

Lid Boží ostatně z moci svěřeného úřadu vždy jako pravý pastýř hájil. Když kupříkladu ravennský arcibiskup Jan neoprávněně uzmul část území, tvrdě se proti němu postavil: „Jednal jste proti přísaze a opovážil jste se učinit, co kněží Boží nikdy činit nesmějí, nerozpakoval jste se sebrat nezákonně majetky a pole našich lidí. Vězte, že nikdy Vám nedovolíme své poddané týrat nebo utiskovat. Nevšimnete-li si těchto slov našeho napomenutí, což nedoufáme, a ukřivdíte-li nějak našim lidem, budeme je osobně chránit a postaráme se přísně a krutě, aby Vám bylo vzato všecko Vaše.“

Brojil proti různým nešvarům v řadách kléru; kardinála Anastázia, spoléhajícího se na ochranu mocných tohoto světa, dokonce zbavil roku 853 jeho kněžského úřadu, poněvadž bez dovolení odešel od svého sídelního kostela a přes čtvero napomenutí se z Aquileje, kam se uchýlil, nevrátil. Lev tím deklaroval nezávislost papežské moci na té světské, což mu však nebránilo pomazat a korunovat Ludvíka II. na nového císaře. Vydal několik předpisů o církevní kázni, sám jda všem v těchto věcech nejlepším příkladem; potvrdil dřívější učení praxe střeďechních a pátečních postů, stejně jako učení o nerozlučitelnosti manželství, jež bylo tehdy rozhodně ne poprvé zpochybňováno; nařizoval, aby svatokupcům byl odňat i jejich úřad nabytý právě tímto nekalým počínáním; podporoval liturgickou hudbu, svolal církevní synody do Pávie v roce 850 a do Říma v roce 853; nařídil, aby se svátek Nanebevzetí Panny Marie konal v Římě se slavným oktávem, nařídil...

Osmdesát let, šest měsíců a tři dny trval požehnaný pontifikát tohoto papeže, během něhož toho pro slávu Boží a jeho církve tolik vykonal, během něhož toho tolik vykonal pro lid Boží. Jeho čas se naplnil 17. července 855 a jeho ostatky spočinuly vedle tělesných pozůstatků tří dalších papežů Lvů, kteří jsou stejně jako tento potomek Langobardů ctěni v církvi jakožto světci.

Ježíš často připomíná, že náš poměr k Bohu jakožto Otci a jeho poměr k nám jako k dětem zavazuje k napodobování nebeského Otce. Když vyžaduje shovívavost od svých učedníků, dokládá: Bud'te dokonalí, jako je Otec váš v nebesích dokonalý, protože i on dává vzházet slunci na spravedlivé i nespravedlivé.

Otec nás učinil účastnými své přirozenosti. Tím také svého života. Dvoji pak obsahuje život Boží: jeho vnitřní život a pak jeho tvůrčí činnost navenek. Tou tvůrčí činností se projevuje jeho otcovská péče a láska, nejenom že nás stvořil jako lidi, nýbrž přetvořil nás posvěcujícím Duchem Svatým, vycházejícím z něho a ze Syna. A celý tento svůj vnitřní i vnější život staví nám Ježíš za vzor. Tak jako říká: „Pojďte za mnou,“ tak také: „Jděte za Otcem, snažte se být dokonalí jako On.“ A toto je život věčný, poznávat Otce a Toho, jehož poslal On, Ježíše Krista; a Duch Svatý, ten připomíná, osvěcuje v tomto poznávání Otce a Syna. Tak je celý křesťanský život napodobováním onoho tajuplného života, kterým žije Otec se Synem a Duchem

ně jako On sebe poznává a miluje. Proto nám vlil nadpřirozenou víru a lásku. Víra, láska je účast naše na Božím životě.

Víra není jen souhrnem některých pravd, jen přijetím některých pravd, nýbrž víra je účastí lidského rozumu na Božím světle a na Božím poznání, kterým Bůh sám sebe proniká. Tak se dostává rozumu nesmírného rozletu a nesmírného naplnění. Jako jsme zrozeni pro pravdu, tak tu stojí před námi Pravda sama, zdroj veškeré pravdy a předmět pravdy nejbohatší. Kdybychom celým životem hledali a dobývali se pravdy, nikdy ji nemůžeme vyčerpat, nikdy pochopit, nikdy tak obsáhnout, že bychom dále nemohli. Život trvá tak dlouho, pokud trvá činnost organismu. Duchovní život trvá tak dlouho, pokud trvá činnost našich duchovních schopností. Duchovní život roste, pokud roste činnost našich duchovních schopností. A roste tím, že poznáváme dokonaleji a dokonalejší předmět. Není ale předmětu dokonalejšího, nežli je Bůh sám, a sice ve svém vnitřním vlastním, trojičným životě. Toto pak je předmět naší víry, poznání naší víry. Je to předmět, kterým žije sám Bůh také v sobě. Nemohli bychom ze sebe ani tušit tento tajuplný předmět vnitřního božského života, jak žije Otec se Synem a s Duchem Svatým a sám v sobě. Měli bychom mnoho předmětů na zemi, ale žádný by nás tak nezaplnil jako toto spojení našeho rozumu s nejhlubšími Božími tajemstvími. Právě víra nás s nimi spojuje. Ale naše víra nesmí zůstat jen slepým a trpným přijetím těchto pravd. Bůh nám je podává tak, abychom je mohli prožívat, abychom k nim mohli pronikat, abychom do nich mohli sestupovat. Tak poznává Otec, že sebe chápe, proniká, a má ve svém poznání rozkoš a zalíbení nejvyšší. Toto poznání u něho plodí Syna a u nás plodí dokonalé spojení s Bohem. Neboť tam směřuje poznání víry. Může růst a má růst. Má se stále očišťovat od poznání obrazivého, od poznání smyslového procítění a stále připoutává jasněji a prostěji podstatu lidské duše k podstatě samého Boha. K tomu jsou dány dary Ducha Svatého, aby se člověk takto mohl dát nést Bohem, takto nechat unášet svůj rozum do hlubokostí Božích

**...naše víra nesmí zůstat jen
slepým a trpným
přijetím těchto pravd.
Bůh nám je podává tak,
abychom je mohli prožívat,
abychom k nim mohli
pronikat, abychom do nich
mohli sestupovat...**

Svatým. Je třeba rozvinout v sobě onen život, onu účast na životě svého nebeského Otce. Dítě má dorůst k Otci, dítě se má snažit žít životem svého Otce, životem, jehož Otec je zdrojem.

Toto pak je život nebeského Otce, že poznává sebe, nejdokonalejší předmět nejdokonalejším způsobem, a že miluje sebe, jak On lásky nejhodnější je hoden a schopen. A této nesmírné nedohledné výše učinil nás Ježíš účastnými. Můžeme poznávat a milovat Boha, Otce, podob-

tajemství. V tom záleží takzvaný vyšší, mystický život, abychom poznávali Otce a Syna, abychom je poznávali stále plněji, stále bohatěji a dokonaleji, aby se náš celý život zvolna stával jediným poznáváním Boha. V tom se snažme napodobit nebeského Otce, abychom své poznání stále očišťovali od svého poznávání jiného, než je Bůh. Abychom všechno, co poznáváme, se snažili odvodit a odvést k poznání Boha samého, abychom ve všem dovedli čist stopy Boží, a pak přichýlili své srdce právě k tomuto Bohu, o němž stopy mluví. Abychom nezůstávali jenom v poznávání věcí stvořených a k tomu ještě věci, které mají být jen podnoží Božích nohou, nýbrž aby nám toto bylo svrchovanou starostí, jak pronikat ke svatým pravdám. Bez tohoto živelného postoje ke svatým pravdám nemůžeme k nim pronikat a nikdy nebude náš život důstojný Božích dítek, protože by jinak byl cizím onomu životu, kterým žije náš Otec a ke kterému tedy volá své děti, když nás svými dětmi pojmenoval a učinil.

Snažme se o duchovní, vnitřní, tajemné, životné, k prožití vycházející poznání Boha a jeho vnitřního života. To je poznání mystické, kdy Bůh sám je vléva, kdy jsme připraveni k tomu, abychom se otevřeli vlévání Božího poznání. Aby se nám stalo nejvyšší slastí toto vnitřní poznávání hlubin propastí Božích tajemství. Abychom se od všeho vraceli k Bohu a k jeho tajemství a nikdy neustrnuli na poznávání tvorů. To není právě křesťanství, které Bohu dává jen drobtý a o všechno se stará ve svém poznání, vše chce proniknout, a předmět nejbohatší, tajemství otevřené nejzávratnějším možností sestupování rozumu k pravdě, bychom nechali nepovšimnutý a jen někdy postavili svůj život a život své mysli před tyto pravdy, jako když letmo zdravíme skoro neznámé osoby.

Ano, život z Boha a z jeho tajemství musí se stát naším nejvlastnějším, prvním životem, kolem něho se musí soustředit naše snaha. Jak to uskutečňovat? Častým zamýšlením se nad Božími tajemstvími, nad nesmírností Božích tajemství. Ale ne pouze hloubáním, nýbrž také vnitřní modlitbou, kdy člověk stane v pokoře a třeba v oněmění před Bohem, patří na tajemné pravdy, stojí třeba jen před nimi a před svým Bohem a nechává Boha v so-

bě působit, nechává kanout do duše světlo Boží, světlo darů Ducha Svatého. Tak zvolna se stane Bůh oním hlavním předmětem co nejdokonaleji pronikavým, čili tvůj život bude podobný životu samého Boha. Budeš přiveden poznávat podobně, jako On poznává sebe na prvním místě, a jako On naprosto, tak ty aspoň dokonale, jak jen dokonale tu na zemi můžeš a jak absolutně co do času a intenzity můžeš. I v tom všem je růst. Porosteš, jestli se stane Bůh opravdu tvou nejvyšší skutečností, tvým nejvyšším bohatstvím, jestli přestane být pro tebe němou skutečností, pouhým pojmem a stane se živým Bohem, jehož život uchopíš již svým rozumem.

A co teprve tvá vůle a láska! Jak ta teprve zde na zemi může napodobovat vlastní Boží život! Víra si spíše stahuje Boha k sobě a jen dary Ducha Svatého ve chvílích nejvyššího mystického vytržení nás přenášejí do Božího poznání, kdežto v lásce se vlévá Bůh sám, Boží láska sama. Bůh si sám přitahuje duši k sobě. Duše ho objímá tak, jak se jí Bůh sám podává. A v tom pak je vrchol duchovního života Božího dítěte. V tom se nejbohatěji předává Boží život, který Bůh, Dobro samo, sebe nejdokonaleji miluje. V této lásce člověk nejdokonaleji napodobuje svého nebeského Otce. Chci tu opět varovat, abychom neviděli v duchovním životě především sebe, nýbrž Boha, abychom se nesažili především jen o to, abychom byli

*... snažme se o duchovní,
vnitřní, tajemné, životné,
k prožití vycházející
poznání Boha
a jeho vnitřního života.
To je poznání mystické,
kdy Bůh sám je vléva...*

dokonali, nýbrž aby On byl oslaven námi podobně, jako je oslaven sám sebou. Bůh stvořil vše pro sebe, proto napodobování Otce vrcholí a musí vyústit v tomto spojení, s tím, jak Otec je sám v sobě a sobě svým středem. Ostatní vyplyne z toho, abychom se snažili ony dokonalosti, které Bůh projevuje vůči tvorům, otiskovat ve svém životě vnějším, ve svém styku s bližními, ve svém užívání hodnot. Užívat vše-

ho, sebe, věci a bližních tak, aby nás přivedly co nejbližně k Bohu, abychom jimi oslavili Boha, užili jich, jak Bůh sám chce.

A jako se Bůh projevuje jako péče, láska, shovívavost, trpělivost, odpouštějící láska ke všem tvorům, a jak vidíme, zázračně k nám lidem, abychom takto Boha napodobovali v této lásce k bratřím. I v té byli podobní Otcí, protože milujeme Jeho, chceme plnit jeho vůli a chovat se ve všem tak, jak přikazuje, jak ukazuje svým příkladem.

Pak nebude naše snaha o dokonalost duchovním sobectvím, shlížením se jen v sobě, nebudeme potom také tak úzkostliví, neklidní nad svými chybami. Ale to neznamená, že bychom se o to snáze smířili se svými nedostatky. Jen nebudeme především na sebe myslet při jejich odstraňování, nebude nám naše svatost cílem, nýbrž plnění, naplnění jeho vůle a jeho lásky.

Když se takto srovnáme co nejpřesněji s jeho životem, když vyrovnáme do jedné řady s ním svůj postoj ke tvorům, nebudou nás tvorové odvádět, nýbrž nás naopak těsně přivinou k němu, takže je budeme o to klidněji, jasněji a bezprostředněji poznávat, když se i ve svém vnějším životě, ve svém styku s tvory a hlavně s bližními zařídíme podle Boha a podle jeho způsobu jednání.

To nás naopak samo bude pudit k co nejintenzivnějšímu následování a napodobování Boha. Když to prožijeme zvýšenou a žitou vírou a láskou, hořící podobným ohněm jako láska Boha samého k sobě, bude nás to samo již vést k tomu, abychom se i v ostatním zařídili podle Boha. Budeme cítit, že se musíme tak od všeho očistit podle přikázání, neboť k tomu jsou dána, abychom mohli ještě svobodněji, ještě vroucněji a dokonaleji Boha milovat, jen k němu se soustředit.

Když budeme takto nesobečtí v duchovním životě, vrátí se nám naše velkodušnost způsobem stonásobným. Podobnost s Otcem ve víře a v lásce bude v nás uskutečňovat i ostatní podobnost. Od středu se dostaneme na okraje a na všechny okraje života podobného s Božím životem.

*Z knihy Podstata křesťanství. Živé
synovství Boží. Vydal Bohuslav Rupp,
Praha 1947 (str. 39-44)
(Redakčně upraveno)*

Vyhraná svatost – Hermann Cohen

*Na fortepiano začal hrát, když měl čtyři roky, a ve dvanácti letech byl už světo-
vě proslulým. Několik dalších let se opájel úspěchy a žil lehkomyšlným životem.
Kdo by jen připustil, že ve věku 29 let se Hermann Cohen obrátí, přijme hábit
karmelitánské řehole a k tomu dosáhne takového stupně svatosti, že dnes probíhá
jeho beatifikační proces?*

Ve stopách svatého Augustina

Ačkoliv Cohenův životní příběh mů-
že připomínat životní pouť svatého bra-
tra Alberta (Adama Chmielowského) –
schopného malíře, který odmítl umění,
aby se odevzdal Bohu ve službě bezdo-
movcům – německý klavírista se cítil du-
chovně spojen především se svatým Au-
gustinem. Nechvalná minulost biskupa
z Hippo (4. století) připomínala Herma-
nnovi jeho vlastní mladost, kterou prožil
v radovánkách, přičemž bral na lehkou vá-
hu nejenom náboženství, ale i morální zá-
sady. Proto neudivuje, že si jako den své-
ho křtu vybral liturgickou památku svatého
Augustina (28. srpen roku 1847) a v řádu
přijal jméno otec Augustin Maria od Nej-
světější svátosti. A tak jako tím jménem ne-
byl Augustin připomenut náhodně, stejně
tak to bylo ve vztahu k Panně Marii a k Eu-
charistií – velkým Cohenovým láskám. To
jim vděčí za největší přelomy ve svém živo-
tě, byly i středem jeho duchovního života.

Geniální umělec

Hermann Cohen se narodil v židov-
ské rodině 10. listopadu 1821 v Hambur-
ku. Otec, schopný bankéř, zajišťoval ho-
nosný byt své ženě a třem dětem. Plnil
rovněž významnou funkci v synagoze –
udílel požehnání lidu. Citlivý chlapec od
počátku vstřebával atmosféru modlitby ve
svatyni, doma rád zpíval s rodinou žalmy.
Rodiče brzy objevili jeho mimořádný hu-
dební talent. Ve čtyřech letech začal Her-
mann hrát na piano a o dva roky později
už uměl všechny populární melodie z oper.
Posílali ho na výuku hudby k profesorovi,
který rozvíjel chlapcovy umělecké schop-
nosti, ale jehož vliv na svěřencovu výcho-
vu byl neblahý. Dítě poznalo nejenom, co
jsou hony, koně a hazard, ale zahleděné do
mistra si oblíbilo veškerá potěšení a mar-
notratnost v životě. V důsledku toho mla-
dý Cohen začal rodinu terorizovat, nutit
matku a sourozence, aby plnili všechna je-

ho pomyšlení. Situace by jistě vypadala ji-
nak, kdyby se chlapcův otec nebyl zapojil
do „osvícenského“ podoby judaismu a kdy-
by navíc netrůvil celé dny rozmnožová-
ním majetku.

Ve dvanácti letech už náboženství Her-
manna nezajímalo, zato však dosahoval
skvělých uměleckých úspěchů. Nebyl už
jenom maskotem koncertních sálů v Ně-
mecku, ale stal se rovněž žákem vynika-
jícího virtuóza tehdejší doby – Ference
(Franze) Liszta. Pobýval v Paříži, kde své
umění zdokonalil a měl mnoho koncertů.
Ve věku 15 let se stal profesorem na vyš-
ší hudební škole v Ženevě. Světová sláva
a vstup do bohémského prostředí jen pro-
hloubily v Hamburku začínající demora-
lizaci mladého pianisty. Několik dalších
let strávil v oparech cigaretového dýmu
se sklenkou v ruce v diskusích o filosofic-
kých novinkách a utrácením majetku v ha-
zardních hrách, prožíval mnohé romance,
mj. s pověstnou George Sandovou. Po le-
tech Cohen přiznal, že byl tehdy rozmar-
ný, sobecký a arogantní umělec, zaměřený
na vlastní potěšení a opájející se úspěchem.
Zároveň však pociťoval stále větší osamo-
cenost a prázdnotu, které nikdo a nic ne-
dokázaly zaplnit.

Návrat marnotratného syna

Jeden květnový čtvrtek roku 1847 ne-
vypadal na žádnou změnu. Dalšího dne
měl Cohen zastoupit dirigenta chóru kní-
žete Moskova při mariánské pobožnosti.
Hermannovi se už dříve dařilo pobývat
v křesťanských kostelích, a dokonce „po-
cíťovat Ježíše“ v hraných skladbách. Byly
to však estetické zážitky, o kterých hudeb-
ník už druhý den nic nevěděl. Tentokrát
v kostele svatého Valeriána Pán Bůh pro-
mluvil nejenom do ucha klavíristy, ale i do
jeho srdce. Ve chvíli konsekrace, ačkoliv
Cohen neměl v úmyslu kleknout, pociťoval
velmi silné vnitřní puzení, aby se sklonil.
Zažil přitom – jak napsal po letech – jako
by jeho duše „ohloušená a rozptýlená dis-

harmonii světa, se znovu nalezla, trochu
jako marnotratný syn vracějící se k sobě,
a pocítila, že se děje cosi dříve naprosto
nepoznaného“.

Týden poté se mystický zážitek opa-
koval a vytanula mu myšlenka na příje-
tí katolicismu. Zasažený oním toužením
se Hermann několik dní nato účastnil tři
ranních mší svatých a tak velice je proží-
val, že večer, když uslyšel zvuk zvonů zvu-
cích věřící k pobožnosti, znovu se vydal
do svatyně. Toho večera Pán Bůh dílo do-
konal. Hermann Cohen onu událost vylí-
čil takto: „Nejsvětější svátost byla vystave-
na k adoraci, a sotva jsem ji spatřil, přišel
jsem k oltáři a padl na kolena. Tentokrát
v požehnané chvíli pro mne nebylo těžké
se klanět, a když jsem se pozvedal, pociťoval
jsem sladký pokoj, který ovládl celé moje
bytí. Vrátil jsem se do svého pokoje a ulo-
žil se ke spánku, ale moje mysl byla – mož-
ná ve snu, možná ve skutečnosti – napl-
něna pomyšlením na Nejsvětější svátost.
Planul jsem nedočkavostí, abych mohl jít
na víc mší: během dalších dnů jsem byl
na mnoha v kostele svatého Valeriána,
vždycky s vnitřní radostí, která mě celé-
ho naplňovala.“

U bran církve

Silný prožitek Boha byl v Hermannovi
ještě zesílen jeho rozmluvami s moudrým
a zbožným knězem, otcem Legrandem. To
on se ujal Cohenovy katechizace, on ho du-
chovně podepíral ve vnitřních bojích. Mae-
strovo obrácení nezůstalo totiž v umělec-
kém prostředí bez odezvy. V salónech se
mu vysmívali: vytýkali mu jeho proměnu
a nazývali ho svatouškem.

Hermann tou dobou zanechal všech zá-
vislosti a žil v čistotě. S horoucností neo-
fytů konal pokání, modlil se všechny mod-
litby, účastnil se pobožností, prohluboval
své znalosti učení církve, četl díla svatých.
Za tři měsíce byl připraven přijmout křest.
Během slavnosti obdržel mystické vidění
věčnosti – Ježíše Krista sedícího na trůně
s Matkou Boží po pravé straně a s armá-
dou svatých u Pánových nohou. Cohena
fascinovala nejenom velká jasnost ráje,
ale také překrásný zpěv andělů. Cítil, že se
celé nebe raduje z jeho křtu a srdečně ho
vítá v branách církve. Po přijetí křtu Her-
mann zatoužil cele se zasvětit Bohu a stát
se řeholníkem. Na uskutečnění tohoto snu
ale musel dva roky čekat. Právě tolik času

potřeboval jak na prohloubení víry a utvrzení se ve svém rozhodnutí, tak na splacení všech dluhů. A neměl jich málo.

Apoštol Eucharistie v Karmelu

Nakonec ale přišel čas rozloučit se s přáteli. Na poslední koncert virtuóza přišly davy lidí. Pro něj však už potlesk veřejností nic neznamenal – cítil velkou úlevu, že končí doba života na světové úrovni.

Cohen vstoupil do řádu bosých karmelitánů 6. listopadu roku 1849. Kněžské svěcení – jakožto otec Augustin Maria od Nejsvětější svátosti – přijal roku 1851. Na kazatelkách ve Francii, v Anglii i v Německu pronášel vzrušující kázání. Opakoval, že opravdové štěstí člověk nenajde v bohatství, ve slávě, v honbě za prchavými požitky, ale ve spojení s Ježíšem. Modlil se za obrácení hříšníků a za to, aby Židé našli víru. Chtěl, aby národ, ze kterého pocházel, poznal, že v církvi se naplnila všechna příslibení Starého zákona. Ke křtu přivedl mj. i vlastní sestru a bratrance.

Otce Augustina charakterizovala zbožná úcta k eucharistickému Ježíši. Ještě před vstupem do řádu byl iniciátorem nočních bdění mužů před Nejsvětější svátostí, jež se z Paříže rozšířila do celé Francie a potom do celého světa. K praktikování adoratione Ježíše ukrytého v Hostii vybízel ve svých kázáních i v dopisech. Psal: „Chtěl bych, abyste žili jenom Eucharistií. Ať Ona je zdrojem vašich myšlenek, citů, slov i činů. Ať Ona je světlem, které vás provází,

Hermann Cohen jako otec Augustin Maria od Nejsvětější svátosti

vaší inspirací, vaším vzorem i jedinou starostí. Jako Magdaléna, která prolila slzy a vylila vonné oleje na Ježíšovy nohy, abyste se nikdy neunavili obětováním modliteb, snah i darů před svatostánkem. (...) Ať oltář, na kterém Ježíš obětuje sám sebe, rovněž přijme vaše dary, abyste se spolu s Ním stali obětí lásky, jejíž sladká vůně se vznáší před trůn Věčného.“

Skrze ruce Mariiny

Otec Augustin obzvláště uctíval Matku Boží. Uvědomoval si, že Marii vděčí za své obrácení, poněvadž to k její počtě se konala májová pobožnost, při níž se potkal se skutečným Bohem. Jí také speciálně odevzdal svůj život v noci před přijetím křtu,

když ho satanská pokušení trápila s velkou silou. Odevzdání se Matce Boží zpevnilo zázračné uzdravení z očních nemocí, jež karmelitán zažil ve svatyni v Lurdech.

V každodenní modlitbě i během své pouti do svatyně řeholník Panně Marii svěřoval také záležitost obrácení vlastní matky. Když v roce 1854 zemřela, aniž přijala křest, Cohen to intenzivně prožíval. Jeho slzy byly osušeny o sedm let později na svátek Neposkvrněného početí, když dostal dopis od jedné mystičky. Ta viděla, jak Panna Maria u svého Syna vyprosila slitování nad Hermannovou matkou na úmrtním loži, a tak žena umírala se slovy: „Ó můj Ježíši, Bože křesťanů, Bože, kterého uctívá můj syn, věřím v Tebe, mám v Tebe naději, smiluj se nade mnou!“ Tento příklad může být posilou pro všechny, kteří se trápí proto, že jejich blízcí opustili víru. Ať neztrácejí naději a vytrvale se modlí, neboť Pán koná veliká díla skrze ruce Mariiny.

Hermann Cohen zemřel 20. ledna 1871 v Německu. Do Špandavy u Berlína se vypravil o několik měsíců dříve, aby sloužil jako kněz zajatcům v prusko-francouzské válce. V táboře zpovídal, sloužil mše sváté, těšil trpící a uděloval poslední pomazání. Během udílení této svátosti se smrtelně nakazil neštovicemi. Tři týdny nato odešel k Pánu se slovy: „A nyní, můj Bože, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ V současnosti probíhá jeho beatifikační proces.

Z Mijujcie się! 5/2016 přeložila -vv-

Kardinál Stella: Kněz na vlastní kůži prožívá evangelijní logiku

Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova je zároveň Dnem posvěcování kněží, a tedy příležitostí k modlitbě za oživení daru kněžství. Jeho význam vysvětlil pro vatikánský deník *L'Osservatore Romano* prefekt Kongregace pro klérus, kardinál Beniamino Stella:

„Především je příležitostí věnovat čas modlitbě a reflexi. A to zejména ze tří hledisek. Na prvním místě jde o ústřední místo modlitby. Kněží si připomínají, že jejich služba se nezakládá na tom, co je potřeba udělat, a že bez osobního vztahu s Pánem hrozí, že se ponoří do práce a opomenu Ježíše. Druhým aspektem je objevení diecézního rozměru, protože kněží nejsou

sami, nýbrž jsou součástí rodiny presbyterů a tento den je vybízí, aby objevovali krásu kněžského bratrství kolem svého biskupa, aby usilovali o překonání různic, které jim často brání prožívat společenství a pracovat společně na poli pastorače. A konečně tento den chce kněze vést k podstatě jejich identity a ke smyslu jejich služby Božímu lidu.“

Papež František často mluví o pokušení k rezignaci, únavě a frustraci, která se v dnešní hektické době nevyhýbá ani kněžím. Jak mají proti nim bojovat?

„Kněz prožívá na vlastní kůži evangelijní logiku, totiž logiku Království, které roste jako malé semínko, nebo kvasu skrytého v těstu, který roste neviditelně a vymyká se

lidským kalkulacím. Proto musí mít silnou výzbroj víry a modlitby, aby nikdy neinterpretovat své poslání na způsob práce firemního zaměstnance, aby nehodnotil podle profitu. Musí čerpat důvěru z naslouchání Božímu slovu a z aktivní spolupráce se spolubratřími i s laiky, bojovat proti veškerým formám pesimismu a snažit se o tvůrčí a dynamické hlásání evangelia. Jak poznamenal papež František, když se kněz nechává unavit problémy a potřebami lidí, dostane se mu lásky a blízkosti Božího lidu. A to pro něj bude útěchou i protilekem na každý pocit neúspěchu a sklíčenosti,“ říká kardinál Beniamino Stella.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 23. 6. 2017

Suma o darech svatého Josefa (76)

TŘETÍ ČÁST

Kapitola XVIII: Srovnání darů svatého Josefa s dary apoštolů, evangelistů a pastýřů

Když apoštol Pavel píše do Efesu, ve 4. kapitole (vv. 11–12) svého listu vysvětluje některé milosti těmito slovy: „A ten dal jedny za apoštoly, jiné za proroky, jiné za evangelisty, jiné pak za pastýře a učitele, aby zdokonalili svaté k dílu služby, k vybudování Kristova těla.“

Důstojnosti apoštolů je pak vlastní čtveré: zvěstování, podle poslední kapitoly Matoušova evangelia: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření“⁽¹⁾; osvícení, podle 5. kapitoly Matoušova evangelia (v. 14): „Vy jste světlo světa“; smíření, podle poslední kapitoly Markova evangelia: „Komu odpustíte hříchy, odpouštějí se mu“⁽²⁾ a mluvení skrze Ducha Svatého, podle 15. kapitoly Janova evangelia: „Vždyť to nemluvíte vy, nýbrž Duch vašeho Otce mluví ve vás.“⁽³⁾ Tyto vlastnosti jsou nejvyšší důstojné, protože jsou bezprostředně od Krista, pod ním a kvůli němu. Svatému Josefu bylo však vlastní zasnoubení s Královnou nebes, pojmenování otcem Krále andělů, obrana Mesiáše zaslíbeného v židovském Zákoně a výchova Spasitele všech. A tyto vlastnosti jsou bezprostředně nad Kristem, zacíleny k němu a kvůli němu. A tak ty, kdo se těšíš bystrému rozumu a vycházíš z pravdy těchto božských věcí, z poměru apoštolského majestátu k Josefově nebeské důstojnosti uvažuj, dokazuj a dospěj k závěru, jaká je jeho vznešenost, důstojnost, svatost a nevýslovná dokonalost ctností. Povznes své srdce, a nebude u tebe potlačen či ponížen vrcholný majestát apoštolů, nýbrž bude vyvýšen Bůh v skrytých darech svého domnělého otce Josefa.

Prorokům je vlastní trojí: vyšší osvícení, podle 1. kapitoly Druhého Petrova listu (v. 21): „Neboť prorocství nebylo nikdy proneseno z lidské vůle, ale lidé oznamovali Boží výroky proto, že je k tomu přiměl Duch Svätý“; výklad Písma svatého, podle Glosy k výše citovanému verši: „Jiní proroci jsou vykladateli Písma“, a zveřejnění skrytých skutečností, neboť proroky

jsou nazýváni ti, kdo mluví o skutečnostech skrytých smyslům. Avšak tohoto trojího se dostávalo prorokům v zastíněném světle, v předobrazech a hádankách, zatímco Josef, osvícen andělským světlem, poznával jasněji nejvyšší tajemství Božího Syna, jež je cílem všech proroků. Když toto tajemství poznával, chápal také co nejhluběji smysl nejskrytějších míst Písma svatého, a tím, že téhož Syna Božího vychovával, usiloval o to, aby toto tajemství bylo ve vhodnou dobu odhaleno celému světu. Proto připravil evangelistům látku, o níž měli psát, a on sám byl předmětem, o němž psali. Josef se má tudíž k evangelistům, jako se má předmět vědy k samotné vědě.

Posláním pastýřů je dát svůj život za své ovce, nemluvě o majetku; před vlkem, který přichází, neutíkat, ale zahnat ho; pást lid slovem a příkladem a vždy vybízet k dosažení věčného života. Avšak Josef dal svůj život a majetek za Krále nebes, nezahnal od něj vlky, ale nejkrutější tyrany a dával ostatním příklad, jak mají uctívat Krista, aby si zasloužili stát se na věky Božími syny. Proto je třeba mít na mysli hloubku božských ctností nejbláženějšího Josefa, kterou si zasloužil být srovnáván s předními muži a těmi, kdo byli prvními v důstojnosti. Tak Matouš, hlava všech evangelistů, na samot-

ném počátku svého evangelia pojednal nejprve o vznešenosti Josefova těla a pak o vznešenosti jeho mysli, aby nás touto dvojí cestou mohl dovést k poznání Krista a k jeho účtě.

Mohl bych nyní na tomto místě předložit ctnosti proroků, apoštolů, evangelistů a pastýřů, a tak jasněji postavit světlo Josefovo proti jejich světlu, ale obávám se, abych při zkoumání takového majestátu nebyl sražen přílišnou slávou. Proto to ponecháváme kontemplaci těch, kdo více vynikají svou myslí. Kéž mysl vstoupí tam, kam se pero neodvážá. Kéž duch chápe to, co slova nemohou vyjádřit. Kéž rozum obdivuje to, co písmo nemůže dosáhnout. Kéž konečně celý člověk uctívá to, co skrývá pod příkrovem nebeské slávy.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Ve skutečnosti je to Mk 16,15. V poslední kapitole Matoušova evangelia (28,19) stojí: „Jděte tedy, vyučujte všechny národy a křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“ [pozn. překl.]

⁽²⁾ Ve skutečnosti je to Jan 20,23. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Ve skutečnosti je to Mt 10,20. [pozn. překl.]

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

k nim mluvím v podoběnstvích, protože vidí, a (přece) nevidí, a slyší, a (přece) neslyší ani nerozumějí. Plní se na nich Izaiášovo prorocství: ‚Budete stále poslouchat, a neporozumíte, budete se ustavičně dívat, a nic nevidíte. Otopělo totiž srdce tohoto lidu. Uši mají nedoslýchavé a oči zavírají, takže očima nevidí, ušima neslyší, srdcem nechápu a neobrátí se, a já je neuzdravím.‘ Ale blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám: Mnoho proroků a spravedlivých toužilo vidět, co vidíte (vy), ale neviděli, a slyšet, co slyšíte (vy), ale neslyšeli. Vy tedy poslyšte, jaký je (smysl) podoběnství o rozsévání. Když někdo slyší

slovo o (Božím) království a nechápe, přijde ten Zlý a obere ho o to, co bylo v jeho srdci zaseto: to je ten, u kterého bylo zaseto na okraj cesty. Na skalnatou půdu bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a hned ho s radostí přijímá, ale nemá v sobě kořen a je nestálý. Když pak pro to slovo nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadne. Do trní bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší, ale světské starosti a záliba v bohatství slovo udusí, takže zůstane bez užitku. Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek; a vydá jeden stonásobný, druhý šedesátinásobný, jiný třicetinásobný.“

Protestantská reformace (3)

Reformace se rozhodujícím způsobem přičinila také o sekularizaci (zesvětštění) manželství, a to prostřednictvím odmítnutí jeho svátostného charakteru. V tomto ohledu byl průkopníkem rovněž Martin Luther.

Odmítnutí mše svaté

Protestantská reformace zcela odmítla katolické učení o svátostech. Tvůrci reformace zachovali pouze svátost křtu, dalších šest však, o kterých od počátku učila katolická církev, opustili. Týkalo se to rovněž Svátosti oltářní (Eucharistie), která je „pramenem i vrcholem“ duchovního života církve (svatý Jan Pavel II.). Jak jsme viděli v první části tohoto cyklu (Světlo č. 26/2017), měl Martin Luther ještě jako katolický kněz závažné problémy s dodržováním učení církve o mši svaté, a to zvláště o reálné přítomnosti Krista na oltáři ve způsobech chleba a vína. Ještě před rokem 1517 Luther zanedbával nejdůležitější povinnost každého katolického kněze, kterou je přinášení Nejsvětější oběti (výsada, které jsou zbaveni andělé, dokonce ti stojící nejbliž Božimu trůnu).

Martin Luther a další tvůrci protestantské reformace, jako Ulrich Zwingli nebo Jan Kalvín, odmítli především katolické učení o obětním charakteru mše svaté, čili o tom, že na oltáři se nekrevným způsobem uskutečňuje zpřítomnění Kristovy oběti, kterou On jednou jedinkrát přinesl na Golgotě. Místo toho se soustředili na zdůraznění památky poslední večeře, a tímto způsobem charakteristickým pro každé kacířství redukovali celé učení církve jenom na jednu jeho část. Církev však rovněž učí, že v průběhu mše svaté dochází ke zpřítomnění událostí, které se odehrály během poslední večeře (tím přece jsou slova konsekrace pronesená knězem), ale nejenom to. Je to přece Nejsvětější oběť. Tuto formulaci nenajdeme ani v luteránství, ani v kalvinismu, ani v žádných jiných protestantských denominacích z nich vzrostlých. Neexistuje nic takového jako „protestantská mše svatá“, protože Lutherovi a Kalvínovi žáci neuznávají učení o zázračném zpřítomnění Kristovy oběti prostřednictvím kněze, který stojí u oltáře jako *alter Christus*.

Tvůrci reformace odmítali rovněž katolickou nauku o proměnění (transsubstanciaci), která se uskutečňuje ve chvíli, kdy kněz vyslovuje slova konsekrace nad chlebem a vínem. Jak učí církev, dochází tehdy k úplné proměně podstaty chleba a vína na Tělo a Krev Páně, a zůstávají jen vnější znaky chleba a vína (vzhled, chuť). Celý Kristus je přítomný v každé z dvou podob Nejsvětější svátosti. Jenomže po odtržení od církve Martin Luther odmítl katolické učení o transsubstanciaci a nahradil je vlastní teorií konsubstanciace, čili přesvědčením, že po konsekraci je stejně tak substance chleba jako i těla Kristova, substance vína a Kristovy krve. Ještě jinak učili své stoupence Kalvín a Zwingli, kteří – pokud jde o proměnění – odmítali „kompromis“, který nabízel Luther, a připouštěli pouze duchovní přítomnost Krista v podobách chleba a vína.

Všichni tři se shodovali v tom, že je třeba odmítnout katolickou nauku o svátostném kněžství. Dá se říci, že je to logický důsledek toho, že odmítli katolické učení o obětním charakteru mše svaté. Jestliže není oběť, není zapotřebí obětník. Podob-

Jan Kalvín

ně jak pro mnoho učedníků z evangelia (srov. Jan 6,60), byla rovněž pro Luthe- ra, Kalvína a další příliš těžká Kristova nauka o Eucharistii, jejímž uchovávatel- em byla a je katolická církev.

Co je to čistota?

Reformace se rozhodujícím způsobem přičinila také o sekularizaci (zesvětštění) instituce manželství, a to prostřednictvím odmítnutí jeho svátostného charakteru. V tomto ohledu byl průkopníkem rovněž Martin Luther. Jak zdůrazňují odborníci, kteří se zabývají tímto hlediskem učení tvůrce protestantské reformace, Lutherův pohled na manželství byl ve velké míře pochopný jím vedeného boje s celibátem a s řeholními sliby. S tím je zase spojeno Lutherovo specifické chápání ctnosti čistoty.

Počínaje rozpravou *De votis monasticis* (O slibech řeholních) z roku 1521, zaměřenou na katolické řády, Martin Luther stále více zdůrazňoval svoje přesvědčení, že sliby čistoty skládané řeholníky a řeholnicemi a kněžský celibát jsou popřením Božího plánu, podle něhož mají lidé uzavírat manželské svazky. Podle německého reformátora Kristus v evangeliu nevybízí k životu v celibátu. Následně též Luther nešetřil kritickými slovy vůči mnoha Pánovým svatým, počínaje poustními Otcí („šílení svatí, kteří na poušti chtěli zlomit svoje přirozené sklony“), kteří šli za evangelní radou života v celibátu a v čistotě. V jedné ze svých *Tischreden* (Hovory u stolu) Luther například vyjadřoval lítost, že svatý Jeroným – jeden z církevních Otců, autor latinského překladu Písma svatého (Vulgáty) „ztratil“ tolik času v zápase s tělesnými pokušeními, místo aby se prostě oženil.

Zajímavé je, že ve svých dřívějších listech (před rokem 1521) se Luther několikrát vyjadřoval pozitivně o boji o zachování ctnosti čistoty v životě křesťana. Potom se ale začal stále radikálněji odpoutávat od své katolické minulosti rovněž v této souvislosti. Na tomto místě je vhodné zopakovat mínění znalce této tematiky, který si všimá, že „pod pojmem čistota Luther nechápe svobodu od vnitřních a vnějších nečistých hříchů, ale rozumí v tomto pojmu svobodu od tělesných pokušení a chtivosti vůbec“ (P. Z. Baranowski). Takto chápání čistoty – jak učil Luther – je mož-

né dosáhnout jenom v manželství. Takže není možné být čistým – učil původce reformace – jako řeholník či řeholnice nebo kněz. Jádrem problému totiž spočívalo v tom, že Martin Luther odmítal katolické učení o ctnosti čistoty (panenství) jako „obzvláštní připodobňování se Kristu a jeho panenské Matce, jako nerozdílné a ochotné k oběti odevzdání se Bohu, jako živý důkaz samostatné hodnoty lidské osoby, jako stálou příležitost k praktikování lásky k Bohu, k praktikování úplné *caritas*“. Místo toho Luther chápal čistotu jako „osvobození od pozemských obtíží a starostí, anebo nanejvýš jako možnost lepšího »očekávání evangelia«, čímž Luther – jak se zdá – rozumí především kazatelské působení“ (P. Z. Baranowski).

V koncepci německého reformátora je čistota chápána jako dar Boha, který vylučuje spolupůsobení ze strany člověka. V tomto smyslu je to pokračování Lutherova učení o ospravedlnění člověka pouze skrze milost (*sola gratia*), bez ohledu na lidské skutky, které přece jsou – jak učí svatá církev – odpovědí člověka na působení milosti. Odrazem takového pohledu jsou pohrdavé Lutherovy úvahy (viz výše) o boji svatých Páně s tělesnými pokušeními.

Konec s nerozlučitelností manželství jako svátosti

V kázání z roku 1519 věnovaném manželství Martin Luther zmínil tři dobra plynoucí z manželství: *fides* (víra), *proles* (potomstvo) a *sacramentum* (svátost). S tím, že on ten poslední termín chápe pouze ve smyslu obrazném, metaforickém. Podobně jako polítí vodou ve chvíli křtu znamená milost, tak i stav manželský je svátostí, čili „vnějším znamením spojení v Kristu lidské i božské přirozenosti“. Tímto způsobem – jak píše německý reformátor – svátostný charakter manželství ve smyslu dogmatickém nepřišel vůbec v potaz, ale byl jasně zpochybněn.

K definitivnímu odmítnutí katolického učení o svátostech, tedy i svátosti manželství, došlo u Luthera v roce 1520 v traktátu *De captivitate Babylonica* (O otroctví babylonském). Ve stejném textu tvůrce reformace nejenom vypověděl poslušnost papeži a biskupům, ale také odmítl učení církve od apoštolských dob, že manželství jako svátost je příčinou a ne

Představitelé reformace u společného stolu, anonymní rytina ze 17. století

pouhým označením Boží milosti. Od roku 1520 je to v učení Martina Luthera – a potom mezi dalšími pokoleními jeho učedníků – úplně naopak: manželství je jen symbolickým znamením Boží milosti, a ne její příčinou v životě manželů. To je základní rozdíl.

Neboť důsledkem odmítnutí pravdy o svátostném charakteru manželství mizí v protestantské perspektivě pravda o nezrušitelnosti manželství. „Objektivní manželské právo se mění na subjektivní věc svědomí, opřen o ni si může konečně každý sám udělit dispens.“ (P. Z. Baranowski) V každém případě Martin Luther ochotně uděloval nejrůznější dispense, což mu ve stejné době nepřekáželo kritizovat papeže („služebníka Antikristova“ podle původce reformace), že dělal totéž s odvoláním na moc svěřenou svatému Petrovi a jeho nástupcům Kristem. Podobně jako v případě rozhodnutí jednou osobou, která kniha Pisma svatého je kanonická a která ne, tak i v tomto případě měl Luther pohotově vysvětlit: „Co papež přiznává kvůli penězům, to my užíváme z vůle Boží!“

Ve svých různých spisech publikovaných po roce 1520 (často to bývala sepsaná kázání) a věnovaných různým hlediskům manželství, Luther například učil, že cizoložství, a třeba „známky cizoložství“ jednoho z manželů jsou dostačující příčinou k rozhodnutí o rozvodu a uzavření nového manželského svazku. Jak napsal znalec tematiky manželství v nauce

německého reformátora: „Takovým učení Luther přerval starou křesťanskou tradici a otrásl budovou nenarušitelnosti manželství.“ (P. Z. Baranowski)

Dispens pro bigamii

Dispense udělované Martinem Lutherm neměly pouze charakter všeobecných nařízení. Vztahovaly se rovněž na konkrétní případy. Jeden z nejnámějších se týkal hesenského hraběte Filipa, který se s tvůrcem reformace radil, zda může vstoupit do nového manželského svazku bez rozchodu se svou dosavadní manželkou. Luther hraběti udělil své dispense k bigamickému svazku, protože rozvod považoval za horší než polygamii (v tomto případě bigamii). Odvolával se přitom na knihy Starého zákona a na popsání mnohoženství patriarchů a králů Izraele v nich. Ale sám nebyl zcela přesvědčen při této argumentaci, když v dopise Filipovi Hesenskému v roce 1540 radil, aby svůj bigamický sňatek z ohledů na své poddané před nimi pokud možno utajil: „Nutná lež, pomocná lež, žádná z těch lží není zaměřena proti Bohu (...). K jaké to může vést škodě, když se pro větší dobro a majíce na zřeteli církev křesťanskou spáchá dobrý, velký podvod?“

Proslulý humanista Erasmus Rotterdamský, který byl (více méně oprávněně) podezříván ze sympatií k protestantské reformaci, kousavě poznamenal: „Někteří nazývají reformaci tragédií, já ji zase nazývám komedií, protože všechno

jako v komedii končí manželstvím.“ Autor *Chvály bláznovství* se tímto způsobem mohl vyjádřit nejen k záležitosti bigamie hesenského hraběte, kterou Luther akceptoval, ale i k soukromému životu reformátora samého, který se v červnu roku 1525 oženil s bývalou řeholní sestrou Kateřinou von Bora.

Jak už bylo zmíněno, rozhodujícím krokem, který Martin Luther učinil směrem k sekularizaci manželství čili ke zbavení manželství sakrálního charakteru, bylo jeho odmítnutí katolického učení o svátosti manželství. Druhá „zásluha“ německého reformátora v tomto oboru spočívala v tom, že odmítaje autoritu hierarchické církve, a tím tedy i kanonické právo, Luther předával světské vládě (státní) všechny záležitosti týkající se regulace práva manželského. Už v roce 1521 psal: „Ius matrimonii ad evangelium pertinet.“ (Manželské právo nijak nepatří do evangelia.) V traktátu publikovaném roku 1530 *Von Ehesachen* (O věcech manželských) tvůrce reformace psal: „Nikdo nemůže popřít, že manželství je záležitostí světa, jako oblečení a jídlo, dům i hospodářství, a že je poddáno světské vládě.“ V dalších letech se toto konstatování v jeho dopisech a kázáních objevovalo pravidelně.

Zesvětštění instituce manželství, čili tzv. civilní manželství a rozvody, zavedla

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Dnes vám chci poděkovat za vaši vytrvalost a pozvat vás, abyste se otevřeli hluboké modlitbě. Modlitba je, děti moje, srdcem víry a nadějí ve věčný život. Proto, modlete se srdcem, dokud vaše srdce nezpívá s vděčností Bohu Stvořiteli, který vám dal život. Já jsem s vámi, děti moje, a přináším vám své mateřské požehnání míru. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje, 25. června 2017

Roční zjevení pro Ivanku, 25. června 2017

Vizionářka Ivanka Ivankovič obdržela všech deset tajemství 7. května 1985 a denní zjevení pro ni skončila. Ale zároveň jí Panna Maria řekla, že po zbytek svého života bude mít jednou za rok zjevení vždy 25. června. Tak se to stalo i letos. Ivanka měla zjevení, které trvalo čtyři minuty, v jejím domě. Přítomna byla jen Ivančina rodina.

Po zjevení Ivanka řekla: „Panna Maria dala následující poselství: »Dítka, modlete se, modlete se, modlete.« Gospa požehnala všechny svým mateřským požehnáním.“

do evropského zákonodárství Francouzská revoluce a potom Napoleon. Je třeba však brát v úvahu, že to bylo pokračování procesu započatého záležitostí Martina Luthera v době reformace.

Svatý papež o manželství

Zakončíme tento text něčím pozitivním, čili připomenutím katolické nauky o svátosti manželství, která v něm nevidí – jak to chtěl Luther – „záležitost světa“

srovnávanou s jidlem nebo zemědělským hospodářstvím, ale spatřuje ve svátostném manželství setkání tří osob: dvou manželů a Krista posvěcujícího jejich svazek. Svátý Jan Pavel II. v homilii pronesené k manželům 4. června 1991 v Łomži to připomínal a hovořil takto: „Kristus, Dobrý Pastýř, stojí mezi mužem a ženou v té veliké svátosti, skrze kterou se stávají mužem a ženou a následně rodiči svých dětí: otcem a matkou. Ten, který učí: »necizolož«, je Dobrým pastýřem: Pastýřem lidské lásky, kterou chce učinit krásnou, trvalou, věrnou, nerozdělitelnou. Jestliže si vzájemně slibujete, »že tě neopustím až do smrti«, tak On, Dobrý pastýř, se ve svátosti stane nejvyšším Ručitelem vašich slibů. Svátost je pramenem morální síly pro člověka, pro muže a ženu, aby oba plnili své sliby. Aby se nedali svést žádnou módou. Je jenom třeba vytrvale spolupracovat s milostí svátosti manželství. Je třeba ji stále obnovovat!“

* * *

P.S. Jeden ze čtenářů si správně povšiml, že se v minulé části cyklu objevila nepřesnost týkající se úryvku listu sv. apoštola Pavla Římanům, který byl v Lutherově překladu změněn dodáním slova „pouze“. Jedná se o Řím 3,28, a ne – jak jsem špatně uvedl – Řím 1,17. Za upozornění váženému čtenáři děkuji.

*Z Miłujcie się! 1/2017
přeložila -vv-*

Definitivní rozchod Martina Luthera s katolickou církví se odehrál ve chvíli, kdy spálil papežskou bulu, která ho exkomunikovala.

Kardinál Sarah: Nemůžeme být milosrdnější než Ježíš

Pokud soudíme, že homosexuálové nedokáží dosáhnout ctnost čistoty, ponížujeme je – píše kardinál Robert Sarah. Prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti napsal úvod k autobiografii amerického homosexuála, který vypráví o své cestě obrácení od gay kultury k životu v čistotě. Kniha Daniela Mattsona nese výmluvný titul: „Proč si neříkám gay“ (*Why I Don't Call Myself Gay*). V anglosaských zemích se setkala s velmi dobrým přijetím v církvi. K jejímu přečtení vybízejí kardinálové jako Timothy Dolan, Sean Patrick O'Malley nebo Thomas Ch. Collins.

S odvoláním na toto svědectví kardinál Sarah zdůrazňuje, že kněží, kteří nevybízejí homosexuálně orientované lidi k zachování čistoty, jim tak upírají plnost evangelia. Vyhýbat se ná-

ročnému učení Krista a církve na toto téma není projevem lásky. Tímto způsobem nesloužíme ani Pánu, ani těm, které On stvořil k svému obrazu a podobě, a nakonec vykoupil svou svatou Krví. „Nemůžeme být slitovnější a milosrdnější než Ježíš, který předal ženě přistižené při cizoložství dvě stejně důležité poselství: Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš! (Jan 8,11)“ – píše kardinál Sarah.

Prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti zmiňuje také svědectví čtyř katolických homosexuálů, které měl možnost vyslechnout krátce před biskupskou synodou o rodině. „Poznal jsem tehdy, jak velmi trpí jejich duše, někdy kvůli okolnostem, jež na nich nezávisí, a někdy kvůli jejich vlastním rozhodnutím. Vnímám jsem jejich sa-

motu, bolest a neštěstí, které zakoušeli, protože vedli život, který není ve shodě s pravou identitou Božích dětí,“ vzpomíná kardinál Sarah. „Jedině tehdy, když žili podle Ježíšova učení, byli s to nalézt pokoj a radost, které hledali,“ dodává.

Kardinál Sarah vybízí všechny biskupy a kněze, aby si svědectví Daniela Mattsona přečetli a mohli se tak utvrdit v přesvědčení, že moudrost církve ve vztahu k těmto obtížným a delikátním otázkám je výrazem skutečné lásky a soucitu. „Jenom církev má odpověď na nejhlubší lidské otázky, na nejhlubší touhu po lásce a přátelství,“ uzavírá kardinál Sarah.

Zdroj: www.radiovaticana.cz,
17. 6. 2017

Svatí, svědkové a průvodci naděje

– dokončení katecheze *Svatého otce* ze str. 2

Kristovu milost a pomoc svatých, aby mohl manželským životem žít navždy. Ne jako ti, kteří říkají „dokud potrvá láska“. Nikoli, navždy. Jinak je lépe do manželství nevstupovat. Buď navždy, anebo nikdy. Proto je ve svatební liturgii vyzývána přímluva svatých. A v obtížných chvílích je třeba mít odvahu pozvednout oči k nebi, pomyslet na množství svatých, kteří prošli soužením a zachovali bílé křestní roucho, jež vyprali v Beránkově krvi (srov. Zj 7,14), jak říká kniha Apokalypsy. Bůh nás nikdy neopouští. Pokaždé, když potřebujeme, přijde nás jeho anděl pozvednout a vlít nám útěchu. Někdy mají „andělé“ tvář a srdce člověka, protože Boží svatí jsou vždycky tady, skrytí mezi námi. Je obtížné to chápat a také si to představit, ale svatí jsou v našem životě přítomní. A když někdo vyzývá světce či světici, pak proto, že je nám nablízku.

Také kněží nosí v paměti invokace ke svatým za přímluvy pro ně. Je to jeden z nejdokjemnějších momentů liturgie svěcení. Kandidáti leží na zemi s tváří obrácenou dolů. A celé shromáždění vedené

biskupem zpívá litanie ke všem svatým. Člověk by byl tíhou svěřeného poslání zrcen, ale když slyší, že má za sebou celý ráj a nebude postrádat Boží milost, protože Ježíš je vždy věrný, pak je možné vykročit vyrovnaně a zmužile. Nejsme sami.

A co jsme my? Jsme prach, který očekává nebe. Jsme slabí, pokud jde o naše síly, ale mocní mystériem milosti přítomné v křesťanském životě. Jsme věrní této zemi, kterou Ježíš v každé chvíli svého života miloval, ale víme a chceme doufat v proměnění světa, v jeho definitivní naplnění, kde nakonec už nebudou slzy, ani zloba, ani utrpení. Kéž nám všem Pán daruje *naději, že budeme svatí*.

Někdo z vás by se mne mohl zeptat: „Copak je, otče, možné být svatým v každodenním životě?“ Ano, je to možné. „A to znamená, že se máme celý den modlit?“ Nikoli, to znamená, že máš celý den plnit svoje povinnosti: modlit se, chodit do práce, pečovat o děti. Všechno ale dělat se srdcem otevřeným Bohu, s ochotou, takže práce, ale i nemoc, bolest a těžkosti jsou otevřené Bohu. Tak se staneme svatými. Je to možné. Kéž nám Pán dá naději, že budeme svatí. Můžeme být. Myslíme si, že je to těžké a že snadnější je být delikventy než svatými. Nikoli, svatými je možné být, protože nám pomáhá Pán. On nám pomáhá.

To je obrovský dar, který může každý z nás darovat světu. Kéž nám Pán daruje milost věřit tak hluboce v Něho, abychom se stali obrazem Krista pro tento svět. Naše dějiny potřebují „mystiky“, tedy takové lidi, kteří odmítají veškerou nadvládu, touží po lásce a bratrství. Muže a ženy, kteří v životě přijímají také určitý podíl na utrpení, protože na sebe berou námahy druhých. Bez těchto mužů a žen by svět neměl naději. Proto přejí vám a také sobě, aby nám Pán daroval naději, že budeme svatí.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán

Pondělí 17. 7. 2017

6:05 Ars Vaticana (30. díl) **6:15** Bez tebe to nejde: Potřebuji Tě **7:00** BET LECHEM – vnitřní domov (33. díl): Radim Ucháč – prezident Hnutí pro život **7:15** Outdoor Films s Ivo Petrem (41. díl): Horal tělem i duší **8:50** O kom, o čem: O Kostelcích aneb Kosteláci, Kosteláné, Kosteletčáci a jejich setkávání **9:15** Cesta k domovu **9:40** Hovory z Rekovic: Jan Svoboda **10:00** Na pořadu rodina (19. díl): Péče o prarodiče **11:05** Exit 316 (4. díl): Konflikt **11:25** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **11:40** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **11:45** Od slunéčka do tmy: Vlk a liška **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Noční univerzita: Prof. Blanka Říhová, DrSc. – Imunitní systém a co dokáže **13:20** Duchovní malby (6. díl): Ježíšovo utrpení **13:45** Můj Bůh a Walter: Mše II. **14:20** Putování modrou planetou: Guatemala **14:55** Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeži **15:15** Pro vita mundi (136. díl): Eva Hudečková **16:05** Víra do kapsy: Média **16:20** GOODwillBOY VI. (6. díl) **17:00** V posteli POD NEBESY IV. (4. díl) **18:00** Jitka Šuranská na Mohelnickém dostavníku 2014 (4. díl) **18:30** Od slunéčka do tmy: Odraný kůň **18:45** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:50** Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír **19:00** Vatican magazine (919. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:30** Můj chrám: Doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D., bývalý děkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří **20:00** Sedm výprav Josefa Vágnera (3. díl): Mezi zebkami **21:30** Terra Santa news: 12. 7. 2017 **22:00** Kulatý stůl (181. díl): Pečovat o společný domov **23:30** Vatican magazine (919. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:05** Večer chval (57. díl): Sešli jsme se **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 18. 7. 2017

6:05 Exit 316 (4. díl): Konflikt **6:25** Cesta k andělům (104. díl): Josef Koutecký **7:15** Město strachu – Pákistán **7:50** Pod lampou **10:00** Muzikanti, hrajte **10:35** Vatican magazine (919. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **11:05** Můj Bůh a Walter: Mše II. **11:35** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **11:40** Od slunéčka do tmy: Odraný kůň **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Ars Vaticana (30. díl) **12:15** Jak potkávat svět (10. díl): S Alfrédem Strejčkem **13:40** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **13:50** Otec Ivan **14:25** Kulatý stůl (181. díl): Pečovat o společný domov **16:00** Léta letí k andělům (67. díl): Jan Suk – literát, vnuk Josefa Suka a pravnuce Antonína Dvořáka **16:20** Dům ze skla? (15. díl): Doc. Mgr. Jaroslav Šebek, Ph.D. **17:25** Česká věda **17:40** Pan profesor **18:00** Cirkus Noeland (35. díl): Roberto, Kekulín a svatý František **18:30** Od slunéčka do tmy: Podbálovský hashrman [P] **18:45** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:50** Animované biblické příběhy: Saul z Tarsu **19:20** Hermie a přítel v nouzi **19:30** Zpravodajské Noeviny (881. díl): 18. 7. 2017 [P] **20:00** Na pořadu rodina (4. díl): Nevzdali jsme to **21:05** Vodopády milosrdenství **21:35** Zpravodajské Noeviny (881. díl): 18. 7. 2017 **22:00** Cvrlikání (44. díl): Trojka Zuzany Homolové **23:10** Terra Santa news: 12. 7. 2017 **23:35** Outdoor Films s Martinou Balzarovou-Karáskovou a Kamilem Balzarem (61. díl): Podmořská setkávání **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 19. 7. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (881. díl): 18. 7. 2017 **6:25** Klapka s ... (107. díl): Miroslavem Trudičem **7:45** Vatican magazine (919. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **8:20** GOODwillBOY VI. (7. díl) **9:00** V posteli POD NEBESY IV. (4. díl) **10:05** Noční univerzita: Prof. Blanka Říhová, DrSc. – Imunitní systém a co dokáže **11:20** Ars Vaticana (30. díl) **11:35** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **11:40** Od slunéčka do tmy: Podbálovský hashr-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

man **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** ARTBITR – Kulturní magazín (28. díl): S P. Ladislavem Heryánem SDB **13:05** Sedm výprav Josefa Vágnera (3. díl): Mezi zebkami **14:35** Cvrlikání (44. díl): Trojka Zuzany Homolové **15:45** Můj chrám: Doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D., bývalý děkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří **16:05** Hledal jsem svobodu **16:15** Bol som mimo: Štefan Esztergályos **17:20** Exit 316 (4. díl): Konflikt **17:40** Můj Bůh a Walter: Zpověď **18:00** Zpravodajské Noeviny (881. díl): 18. 7. 2017 **18:25** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:30** Od slunéčka do tmy: Tisúvek **18:40** Víra do kapsy: Média **18:55** Silva Gabreta: Jak se rodí šumavský horský les **19:30** Terra Santa news: 19. 7. 2017 [P] **20:00** Ohlédnutí za Krakovem (2. díl): Promluva Mons. Cikrieho a rozhovory s poutníky **21:50** BET LECHEM – vnitřní domov (41. díl): Josef Ptáček – kněz, metodik informačních technologií **22:10** Noční univerzita: P. Václav Vacek – O symbolech a liturgiích **23:25** Duchovní malby (6. díl): Ježíšovo utrpení **23:55** Večer chval (60. díl): Manželé Oshovi **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 20. 7. 2017

6:05 Putování modrou planetou: Guatemala **6:40** Po volání: S františkánkami v Olomouci **7:45** Jmenují se David Bibby **8:15** Bez tebe to nejde: Ten umí to a ten zas tohle **9:20** Dana **9:40** Terra Santa news: 19. 7. 2017 **10:05** Kulatý stůl (181. díl): Pečovat o společný domov **11:40** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **11:45** Od slunéčka do tmy: Tisúvek **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Svatodušní vigílie: Brno-Řečkovice **14:15** Cesta k andělům (104. díl): Josef Koutecký **15:10** Zpravodajské Noeviny (881. díl): 18. 7. 2017 **15:35** Cirkus Noeland (35. díl): Roberto, Kekulín a svatý František **16:05** Hermie a Stanley na táboře **16:40** Století Andělky **16:55** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **17:10** Muzikanti, hrajte **17:40** Můj chrám: Doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D., bývalý děkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří **18:00** Animované biblické příběhy: Saul z Tarsu **18:30** Od slunéčka do tmy: Poklad na Matinkách **18:40** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:50** Ars Vaticana [P] **19:00** Večeře u Slováků: 16. neděle v mezidobí [P] **19:30** Pastýř na člunu **20:00** Cvrlikání (46. díl): Václav Fajfr & Acustrio **21:10** Na pomezí ticha a tmy **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Vatican magazine (919. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:35** Můj Bůh a Walter: Zpověď **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 21. 7. 2017

6:05 Můj chrám: Doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D., bývalý děkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří **6:20** Hrdinové víry (9. díl): Štěpán Trochta **7:30** Makedonie – Zkušenost zmrtnýchvstání **8:00** Duchovní malby (6. díl): Ježíšovo utrpení **8:25** Víra do kapsy: Média **8:40** Noční univerzita: P. Václav Vacek – O symbolech a liturgiích **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín (28. díl): S P. Ladislavem Heryánem SDB **10:15** Sedm výprav Josefa Vágnera (3. díl): Mezi zebkami **11:40** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **11:45** Od

slunéčka do tmy: Poklad na Matinkách **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Ars Vaticana **12:15** Putování modrou planetou: Guatemala **12:50** Misie slovenských salesiánů v Belgii **13:40** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **13:55** Jitka Šuranská na Mohelnickém dostavníku 2014 (4. díl) **14:30** Na pořadu rodina (4. díl): Nevzdali jsme to **15:35** Na visutém laně **16:50** V posteli POD NEBESY IV. (5. díl) **17:45** GOODwillBOY VI. (7. díl) **18:30** Od slunéčka do tmy: Sýkora **18:40** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:45** Můj Bůh a Walter: Zpověď **19:00** Na pomezí ticha a tmy **20:00** Kulatý stůl (190. díl): Duchovní tvář Evropy **21:35** Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský – básník a filosof **22:00** Večeře u Slováků: 16. neděle v mezidobí **22:25** Cesta do Čaka **23:00** Noční univerzita: Johanna Šujanová – Porno je lež **0:05** Cesta k andělům (104. díl): Josef Koutecký **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 22. 7. 2017

6:05 Můj Bůh a Walter: Zpověď **6:20** Salesko **6:40** Animované biblické příběhy: Saul z Tarsu **7:10** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **7:15** Cirkus Noeland (35. díl): Roberto, Kekulín a svatý František **7:50** GOODwillBOY VI. (8. díl) **8:30** V posteli POD NEBESY IV. (5. díl) **9:30** Exit 316 (4. díl): Konflikt **9:50** Ohlédnutí za Krakovem (2. díl): Promluva Mons. Cikrieho a rozhovory s poutníky **11:40** Víra do kapsy: Média **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:15** Pod lampou **14:20** Můj chrám: Doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D., bývalý děkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří **14:35** Večeře u Slováků: 16. neděle v mezidobí **15:05** Vatican magazine (919. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **15:35** Čtvero ročních dob s televizí NOE: Jaro 2017 **16:00** Cvrlikání (46. díl): Václav Fajfr & Acustrio **17:05** Terra Santa news: 19. 7. 2017 **17:25** Muzikanti, hrajte **18:00** Duchovní malby (7. díl): Zmrtvýchvstání **18:25** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:30** Od slunéčka do tmy: Sýkora **18:37** Česká věda **18:55** Na pořadu rodina (4. díl): Nevzdali jsme to **20:00** Svatá Brigita Švédská (1. díl): Mladá léta [P] **21:00** S NOACHEm po Izraeli [P] **21:35** Jitka Šuranská na Mohelnickém dostavníku 2014 (4. díl) **22:10** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **23:10** Nikaragua – Dobrý pastýř, biskup David Zwyice **23:45** Noční univerzita: Prof. Blanka Říhová, DrSc. – Imunitní systém a co dokáže **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 23. 7. 2017

6:15 Ars Vaticana **6:25** ARTBITR – Kulturní magazín (28. díl): S P. Ladislavem Heryánem SDB **6:40** Putování modrou planetou: Guatemala **7:20** Cvrlikání (46. díl): Václav Fajfr & Acustrio **8:30** Irák– Země světců a mučedníků **9:00** Můj Bůh a Walter: Zpověď **9:20** S NOACHEm po Izraeli **9:50** Večeře u Slováků: 16. neděle v mezidobí **10:30** Primiční mše svatá P. Pavla Obra z Ostrava-Pustkocve [P] **11:55** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:00** Muzikanti, hrajte **13:40** Noční univerzita: P. Václav Vacek – O symbolech a liturgiích **14:50** Kibeho: Mariánské poutní místo v Africe **15:50** Svatá Brigita Švédská (1. díl): Mladá léta **16:50** Dům ze skla? (15. díl): Doc. Mgr. Jaroslav Šebek, Ph.D. **17:55** Sedmihlásky (100. díl): Seděla dívka **18:00** Cirkus Noeland (25. díl): Roberto, Kekulín a dirigent Houslička **18:30** Animované biblické příběhy: Pavlova služba **19:00** Vodopády milosrdenství **19:30** Exit 316 (5. díl): Odpuštění [P] **20:00** Zahrada Mariánská **21:20** Missio magazin: Červen 2017 **22:25** Outdoor Films s Andreou Radomskou (55. díl): Doprovázení umírajících **0:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 17. 7. o 7:40 hod.:
Týždeň s... farnosťou Valaská

Krátka relácia predstavujúca život v jednotlivých farnostiach, ktoré sa pripájajú k modlitbám za TV LUX.

Utorok 18. 7. o 16:30 hod.:
Spojení oceánom (Želmíra Becková-Kucharovic)

Spolu s rodičmi opustila Bratislavu v 69. roku kvôli režimu a ako 16-ročná sa tak nečakane v New Yorku stala hlavou rodiny. Želmíra Becková-Kucharovic, dcéra speváčky a zberateľky slovenských ľudových piesní a profesora z Univerzity Komenského nám porozpráva o tom, čím si v New Yorku prešla, čo si tu zamilovala i čo jej tu chýba. Moderuje Aneta Lisá.

Streda 19. 7. o 20:05 hod.: Misia za humnami

Krátky dokument z cyklu Reholná abeceda o sestre Pii SSps.

Štvrtok 20. 7. o 21:10 hod.:
Vstaň a príď do Angoly (dokument)

Tretí svet. Málokomu sa vybaví príjemná predstava, keď sa po-vie Afrika. Napriek spoločenským a medziľudským konfliktom je obdivuhodné, akú silnú vieru si Angolčania dokázali zachovať.

Piatok 21. 7. o 21:05 hod.:
Peter medzi nami (katechézy pápežov)

Téma: Kresťanská nádej – Slzy, čo zasievajú nádej.

Sobota 22. 7. o 20:30 hod.:
Charles de Foucauld – Brat všetkých (dokument)

Život Charlesa de Foucaulda stvárnjuje cestu človeka plného životnej sily za duchovným bohatstvom. Charles de Foucauld ponúka svoj život ako symbol lásky a porozumenia všetkým ľuďom, ktorí hľadajú cestu k Bohu.

Nedeľa 23. 7. o 10:30 hod.:
Svätá omša z Námestova

Príamy prenos svätej omše z hudobného festivalu Verím Pane.

Římskokatolícká farnosť – děkanství Vrchlabí srdečně zve na **TRADIČNÍ SVATOVAVŘINECKOU POUŤ NA SNĚŽKU, která se letos uskuteční ve čtvrtek 10. srpna 2017.**

Program: 7.30 odchod od kostela sv. Petra ze Špindlerova Mlýna po červené turistické značce přes Kozí hřbety

• 9.30 žehnání vody u Rennerovy studánky – přineste si nádoby na vodu • **12.00 poutní mše svatá na Sněžce.**

Pro příchodí jsou připraveny **Kartičky poutníka**, do nichž je možno získat razítko sv. Vavřince, patrona našich nejvyšších českých hor. Krásné putování!

BREVIÁŘ PRO LAIKY
15. – 22. ČERVENCE 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 7.		PO 17. 7.		ÚT 18. 7.		ST 19. 7.		ČT 20. 7.		PÁ 21. 7.		SO 22. 7.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1768	1990		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1433	1611		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1434	1612		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	813	914		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1434	1612		
Antifona k Zach. kantiku	704	794	1432	1609	1065	1186	1080	1202	1095	1218	1111	1235	1434	1613		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1771	1992		
Závěrečná modlitba	704	795	1432	1609	1065	1187	1080	1202	1096	1610	1433	1610	1435	1613		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	792	890		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1773	1994		
Závěrečná modlitba	704	795	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1435	1613		
Nešpory:																
	SO 15. 7.															
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1117	1242	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	704	794	705	795	1432	1609	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246	705	795
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	704	795	704	795	1432	1609	1075	1196	1090	1213	1106	1610	1433	1610	706	796
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 16. 7. – 15. neděle v mezidobí (v ostravsko-opavské katedrále: slavnost Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Iz 55,10–11
Ž 65(64),10abcd.10e–11.12–13.14
Odp.: Lk 8,8 (*Semeno padlo na dobrou půdu a přineslo užitek.*)
2. čt.: Řim 8,18–23
Ev.: Mt 13,1–23

Pondělí 17. 7. – nezávazná památka bl. Česlava a sv. Hyacinta

1. čt.: Ex 1,8–14.22
Ž 124(123),1–3.4–6.7–8
Odp.: 8a (*Naše pomoc je ve jménu Páně.*)
Ev.: Mt 10,34–11,1

Úterý 18. 7. – ferie

1. čt.: Ex 2,1–15a
Ž 69(68),3.14.30–31.33–34
Odp.: srov. 33 (*Hleďte Pána, ubožáci, a vaše duše bude žít.*)
Ev.: Mt 11,20–24

Středa 19. 7. – ferie

1. čt.: Ex 3,1–6.9–12
Ž 103(102),1–2.3–4.6–7
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Mt 11,25–27

Čtvrtek 20. 7. – nezávazná památka sv. Apolináře

1. čt.: Ex 3,13–20
Ž 105(104),1+5.8–9.24–25.26–27
Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 11,28–30

Pátek 21. 7. – nezávazná památka sv. Vavřince z Brindisi

1. čt.: Ex 11,10–12,14
Ž 116B(115),12–13.15–16bc.17–18
Odp.: 13 (*Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodinovo. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 12,1–8

Sobota 22. 7. – svátek sv. Marie Magdalény

1. čt.: Pis 3,1–4a
nebo 2 Kor 5,14–17
Ž 63(62),2.3–4.5–6.8–9
Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízní, Pane, můj Bože!*)
Ev.: Jan 20,1.11–18

PRO DĚTI

PODĚKOVÁNÍ ZA ÚRODU

Gesa Rensmann a Esther Hebert • Ilustrace Gertraud Funke • Přeložil Štěpán Sirovátka • Redakce Jindřich Sirovátka

Brožurka s jednoduchými texty, doprovázená inspirativními obrázky, přináší základní poučení o tom, jak se skrze lidskou práci a Boží požehnání dostává hojně úrody. A s tím je pak spojeno také poděkování za úrodu. Určeno dětem od 3 let.

Pavel Nebojsa - Doron

Brož., 120x120 mm, křídový papír, 24 stran, 45 Kč

DAVID A GOLIÁŠ

Susanne Brandt a Klaus-Uwe Nommensen • Ilustrace Petra Lefin • Přeložil Štěpán Sirovátka • Redakce Jindřich Sirovátka

Biblický příběh o mladém Davidovi, který přelstí nafoukaného Goliáše a tak pro svůj národ ukončí strašnou válku. Brožurka s jednoduchými texty, doprovázená inspirativními obrázky. Určeno dětem od 3 let.

Pavel Nebojsa - Doron

Brož., 120x120 mm, křídový papír, 24 stran, 45 Kč

ZACHEUS NA STROMĚ

Susanne Brandt a Klaus-Uwe Nommensen • Ilustrace Petra Lefin • Přeložil Štěpán Sirovátka • Redakce Jindřich Sirovátka

Brožurka s jednoduchými texty, doprovázená inspirativními obrázky, představuje kouzelný biblický příběh o hamižném celníku Zacheovi: Díky setkání s Ježíšem objeví, jak je krásné dělit se s ostatními lidmi. Určeno dětem od 3 let.

Pavel Nebojsa - Doron

Brož., 120x120 mm, křídový papír, 24 stran, 45 Kč

ZÁZRAČNÉ ROZMNOŽENÍ CHLEBŮ

Susanne Brandt • Ilustrace Petra Lefin • Přeložil Štěpán Sirovátka • Redakce Jindřich Sirovátka

Pět tisíc lidí se dosyta najedlo! A to díky zázraku, který učinil Ježíš. Kapesní brožurka s jednoduchými texty, doprovázená inspirativními obrázky. Určeno dětem od 3 let.

Pavel Nebojsa - Doron

Brož., 120x120 mm, křídový papír, 24 stran, 45 Kč

PRO KAŽDODENNÍ KŘEŠŤANSKÝ ŽIVOT

KDO JSEM? • POZNEJ SÁM SEBE!

Malá příručka formace ke křesťanskému životu. Dobře poznat sám sebe znamená objevit v sobě Boží život, který z nás činí Boží děti.

Trapistky • Brož., A6, křídový papír, 16 stran, 25 Kč

BĚŽ, KAM TĚ VEDE KRISTOVO SRDCE • ROZJÍMÁNÍ NAD ŽALMEM 118(119)

Sr. Lucie Tartara

Rozjímání sestry trapistky nad jednotlivými verši 119. žalmu. Text je provázen barevnými ilustrativními obrázky.

Trapistky • Brož., A6, křídový papír, 20 stran, 35 Kč

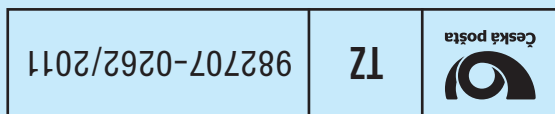
ŽIVOTOPISY MLADÝCH SVĚTCŮ

Malá kapesní brožurka obsahuje stručné životopisy těchto světců a Božích služebníků: sv. Hyacinta a František z Fatimy; sv. José Sánchez del Río; Boží služebnice Arcangela Filippelli; sv. Tomáš Kosaki, Ludvík Ibarki, Antonín z Nagasaki; ctihodná Antonietta Meo (Nennolina); Boží služebník Carlo Acutis; Boží služebnice Josefina Vilaseca Alsina.

Trapistky • Brož., A6, 28 stran, 50 Kč

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový deník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzercce: knihy@maticecm.cz; Registrace: značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medžugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.